

Arrest

nr. 212 317 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juli 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 18 januari 2015 op het grondgebied binnengekomen en was in het bezit van een Tunesisch paspoort met een Frans visum, geldig van 8 januari 2015 tot 7 maart 2015.

1.2. Op 31 maart 2017 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 16 november 2017 werd verzoeker andermaal aangehouden en werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Naar aanleiding van een politie-interventie bij een familiale ruzie wordt aan verzoeker op 22 juli 2018 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer;

Naam: J.

Voornaam: H.

Geboortedatum: 22.03.1980

Geboorteplaats: S.

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

~ tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 22/07/2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door die politiezone van Gent op 22/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:.

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten,

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van eert geldig paspoort met een een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en/of verwondingen. (PV nummer GE.43.LA.055717/2018 van de politie zone van Gent.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 22/07/2018 door de politie van zone Gent en hij legt geen enkele verklaring af inzake zijn gezinsleven en zijn gezondheidstoestand. Betrokkene verklaart een kindje te hebben met een Belgische vrouw. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

In het administratief dossier verklaart betrokkene met een belgische vrouw te wonen.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met een Belgische vrouw heeft te hebben, terwijl hij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat de partner en de zoon van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

■ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31/03/2017 dat hem/haar betekend werd op 31/03/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokken is op heterdaad betrapt voor slagen en/of verwondingen. (PV nummer GE.43.LA.055714/2018 van de politie zone van Gent.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
(...)"

1.5. Tevens op 22 juli 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: J.

voornaam: H.

geboortedatum: 22.03.1980

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Tunesië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/07/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31/03/2017 dat hem/haar betekend werd op 31/03/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en/of verwondingen. (PV nummer GE.43.LA.055714/2018 van de politie zone van Gent.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31/03/2017 dat hem betekend werd op 31/03/2017.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 22/07/2018 door de politie van zone Gent en hij legt geen enkele verklaring af inzake zijn gezinsleven en zijn gezondheidstoestand. Betrokkene verklaart een kindje te hebben met een Belgische vrouw. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

In het administratief dossier verklaart betrokkene met een belgische vrouw te wonen.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met een Belgische vrouw heeft te hebben, terwijl hij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat de partner en de zoon van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Betrokken werd gehoord op 22/07/2018 door de politiezone van Gent en verklaart dat hij een kindje met een belgische vrouw heeft.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en

internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan bezoeken in diens land van herkomst.

Bovendien het feit dat de zoon van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokken inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt als volgt:

"IV. Middelen tot vernietiging van de bijlage 13

Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

Schending van het redelijkheidsbeginsel ;

Schending van de rechten van het kind - Schending van het artikel 22bis GW en het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;

Schending van het artikel 8 EVRM;

Schending van het vermoeden van onschuld;

Schending van de rechten van verdediging - schending van artikel 6 EVRM.

4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2° 5° IV of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)"

(eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- De gezinsbanden van de verzoeker in België ;
- Het kind van de verzoekende partij, dat in België werd geboren ;
- De zorgwekkende gezondheidstoestand van het kind ;

De verwerende partij verwijst naar het PV nr. GE.43.LA.055714/2018 doch neemt de tijd niet om de verklaringen van de verzoeker aandachtig te lezen en gaat hierdoor voorbij aan het feit dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn waarmee er rekening gehouden moet worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert haar motivering op een zeer summiere en selectie schets van de individuele situatie van de verzoeker, de medische achtergrond van zijn zoon en de familiale banden in België.

4.3.

Bovendien moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven Dit is expliciet verrat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind. het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014 C249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingewet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat DVZ, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling.

Het individueel onderzoek, in het kader van artikel 74/13 Vw kan enkel een nuttig effect kennen, indien zorgvuldig en volledig wordt gevoerd. Een selectieve lezing van de aangereikte informatie volstaat niet.

De loutere vermelding dat er rekening gehouden is met artikel 74/13 Vw, kan de schending van de motiveringsplicht niet verhelpen, indien er niet met alle omstandigheden rekening is gehouden.

Er is geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden. De motiveringsplicht is hierdoor geschonden.

4.4.1.

Gezondheidstoestand van het kind van de verzoeker- belang van het kind

a)

(...)

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

b)

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn Leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.

c)

Volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag {UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

-Mening van het kind ; -Identiteit van het kind ; -Behoud van de familiale banden ; "Zorg, bescherming en ontwikkeling van he kind ; -Kwetsbaarheid ; -Recht op gezondheid ; -Recht op onderwijs.

Uit het onderstaande zal blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het belang van het kind.

Op datum van 22/11/2017 is de zoon van de verzoeker en zijn toenmalige vriendin mevrouw C., A. prematuur geboren.

Jongeheer C., H. werd meteen opgenomen op de afdeling Neonatale intensieve zorg van het UZ Gent. Hij verbleef daar drie maanden tot en met 22/02/2018 (zie stuk 4).

De verzoeker verklaart tevens in het PV nr. GE 43 LA 055714/2018 d.d. 22/07/2018 dat zijn zoontje prematuur geboren is en speciale zorgen nodig heeft (zie stuk 5): (...)

Het is duidelijk dat het zoontje van de verzoeker permanent toezicht nodig heeft, gelet op het feit dat hij prematuur geboren is en op heden tien maanden oud is en een zwakke gezondheid heeft.

De verzoeker stelt verder vast dat de moeder van zijn zoon, het niet al te nauw neemt met zijn opvoeding en maakt zich oprecht zorgen over het lot van zijn zoontje en zijn kwetsbare gezondheidstoestand. De ex-vriendin van de verzoeker liet hem immers achter met zijn zoontje terwijl ze voor één avond uitging en kwam pas vier dagen later terug. De verzoeker vreest dan ook het ergste indien hij niet voor zijn kind kan zorgen.

De aanwezigheid van de vader van het kind is dan ook in het hoger belang van zijn zoon.

Voor de minderjarige C. H. is de aanwezigheid van beide ouders in België uiteraard noodzakelijk. Gezien zijn Belgische nationaliteit, jonge leeftijd en gezondheidstoestand kan het gezinsleven niet in Tunesië voortgezet worden.

Het art. 22bis van de Grondwet en het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie bevestigen dat een kind het recht heeft op een voortdurend contact met zijn beide ouders. Een verbreking van dit contact kan enkel geschieden indien dit in het belang van dit kind is.

Gezien de gezondheidssituatie van het kind is het niet opportuun een scheiding teweeg te brengen tussen kind en zijn vader.

De verzoeker ziet niet in hoe zijn terugkeer in het belang kan zijn van zijn kind.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door het hoger belang van het kind niet in overweging te nemen, terwijl er weldegelijk elementen bekend waren waarover gemotiveerd diende te worden.

4.4.2

Het gezinsleven van de verzoeker - contact met zijn zoontje

Aangaande het gezinsleven van de verzoeker stelt de verwerende partij dat: "Betrokkene verklaart een kindje te hebben met een Belgische vrouw. De uitwijzing van een ouder die met samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die we als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan bezoeken in diens land van herkomst.[...]"

(zie stuk 1)

Ook hier gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat het zoontje van de verzoeker speciale zorgen nodig heeft gelet op zijn gezondheidstoestand.

Verder wordt het hoger belang van het kind impliciet ook gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Immers dient de Dienst Vreemdelingenzaken, in elke verblijfsbeslissing die mogelijks het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, ook het hoger belang van het kind in overweging nemen.

Dit volgt ook rechtstreeks uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM)

Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

Bij gezinsvorming of-hereniging en de beoordeling van artikel 8 EVRM moet er vooral rekening gehouden worden met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders.

In casu betreft het een zeer jong kind, prematuur geboren dat nog veel zorgen nodig heeft.

De verzoeker kan niet begrijpen hoe hij vanuit Tunesië nog een gezinsleven kan hebben met zijn tien maand oude zoon, gelet op het feit dat de relatie tussen de verzoeker en de moeder van zijn kind ernstig is vertroebeld. Er wordt immers een strafrechtelijk onderzoek gevoerd naar een uit de hand gelopen ruzie naar aanleiding van overspel.

Het feit dat er contact mogelijk is via telefoon of internet en dat er geen beletsel bestaat voor de zoon van de verzoeker om hem in zijn land van herkomst te bezoeken, is een hypothetische veronderstelling die niet aangepast is aan de individuele situatie van de verzoeker.

Zijn zoon is immers tien maanden oud en heeft intensieve medische verzorging nodig. Hij kan bijgevolg enkel contact opnemen met de verzoeker via zijn moeder, de ex-vriendin van de verzoeker. Gelet op de vertroebeling van de relatie tussen haar en de verzoeker, is de kans reëel dat zij de verzoeker telefonische contact met zijn zoon zal ontfangen. Het feit dat de ex-vriendin van de verzoeker met zoon naar Tunesië zou komen, is compleet onrealistisch omdat hun relatie op heden beëindigd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de motiveringsplicht door stereotiep te motiveren omtrent het gezinsleven van de verzoeker.

4.4.3.

De mogelijkheden tot regularisatie van het verblijf van de verzoeker in België

De Dienst Vreemdelingenzaken hekelt in de bestreden beslissing verder het feit dat de verzoeker g080 stappen heeft gezet om via gezinshereniging zijn illegaal verblijf te regulariseren.

Andermaal gaat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbij aan de verklaringen van de verzoeker vervat in PV nr. GE.43.LA.055714/2018 d.d. 22/07/2018, terwijl het wel dit PV aangrijpt om te stellen dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn (zie infra).

De reden waarom de verzoeker geen stappen kon zetten in het kader van een gezinshereniging komt door het feit dat de echtscheidingsprocedure in Tunesië moeizaam is verlopen.

Effectief.

De verzoeker was in Tunesië gehuwd met mevrouw B., D., geboren op 26/05/1986.

Op datum van 22/05/2018 is de verzoeker officieel gescheiden van zijn echtgenote bij beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Sousse (zie stuk 6).

De verzoeker kon hierdoor zijn zoon niet erkennen omdat hij geen bewijs van ongehuwde staat kon voorleggen.

Nu de echtscheiding een feit is, wacht de verzoeker enkel op het attest van ongehuwde staat vanuit Tunesië.

De verzoeker heeft dit ook zo verklaard tijdens zijn gehoor bij de politiediensten van Gent op 22/07/2018:

"V: Hoe was uw relationele situatie in Tunesië?

A: ik was getrouwd met B. D. (26/05/1986). Ik heb de relatie beëindigd toen ik naar België kwam maar we zijn twee maanden geleden gescheiden. De documenten van de scheiding zijn nog niet officieel in orde. [...]"

{zie stuk 5 p. 2}

De verzoeker is bijgevolg niet te kwader trouw, hij kon nog geen stappen in het kader van de gezinshereniging zetten.

Nu de echtscheiding een feit is, is de verzoeker bereid zijn verantwoordelijkheid te nemen. Hij is van plan om zijn kind te erkennen en voor hem te zorgen: J

(...)

(zie stuk 5 p. 3)

De verzoeker heeft weldegelijk de wil om zijn verantwoordelijkheid te nemen, zijn verblijfsstatus te legaliseren en voor zijn zoontje te zorgen. De verwerende partij gaat hieraan voorbij in de bestreden beslissing.

4.5.

Het gevaar voor de openbare orde

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde gelet op het feit dat er tegen hem een strafrechtelijk onderzoek loopt voor slagen en/of verwondingen en dat hij het voorwerp uitmaakt van PV nr. GE.43.LA.055714/2018 d.d. 22/07/2018.

De verzoeker wenst te wijzen op het principe van het vermoeden van onschuld. Artikel 6.2 EVRM omschrijft dit beginsel als volgt: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt."

De verzoeker is slechts verhoord als verdachte in het kader van opzettelijke slagen en/of verwondingen doch hiervoor niet veroordeeld door een rechter. Het onderzoek van het parket is nog volop aan de gang- Het is een brug te ver om te stellen dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde "gelet op het gewelddadig karakter van de feiten", waarvoor hij op heden niet is veroordeeld. Een vrijspraak, buitenvervolginstelling of zelfs een seponering behoren nog tot de mogelijkheden.

Indien de verzoeker, bovendien, daadwerkelijk van het Belgische grondgebied wordt verwijderd is hij niet meer beschikbaar voor het gerecht. Dit schendt evident de rechten van verdediging van de verzoeker vervat in artikel 6.3 EVRM.

b)

Zelfs indien de verzoeker, in ondergeschikte orde een gevaar zou zijn voor de openbare orde, dient de verwerende partij nog steeds een afweging te maken tussen het gevaar voor de openbare orde en het gezinsleven van de verzoeker en het belang van het kind.

Van deze delicate afweging is er in de bestreden beslissing geen sprake.

De motiveringsplicht wordt duidelijk door de verwerende partij geschonden en de bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

4.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

Het feit dat de beslissing genomen in de nacht waarin de verzoeker verhoord doet enigszins de wenkbrauwen fronsen.

Dit blijkt uit de chronologie van de beslissing en het PV.

In de nacht van 21/07/2018 op 22/07/2018 is er ruzie ontstaan tussen de verzoeker en zijn voormalige vriendin omdat hij haar aantrof samen met haar ex-vriend met wie ze een dochter heeft.

Naar aanleiding van deze ruzie is de verzoeker gehoord en maakt het voorwerp uit van het PV GE.43.LA.055714/2018 d.d. 22/07/2018.

De verzoeker werd verhoord om 03:07 op 22/07/2018. Het verhoor werd beëindigd om 03:53 (zie stuk 5).

De Dienst Vreemdelingenzaken maakte in de tussentijd de bestreden beslissing (Bijlage 13) op. Deze werd om 07:10 aan Inspecteur S. overgemaakt en aan de verzoeker betekend om 20:10 op 22/07/2018 (zie stuk 1).

De bestreden beslissing maakt melding van de verklaringen van de verzoeker op 22/07/2018. Wat erop wijst dat de bestreden beslissing is genomen op enkele uren tijd tussen 03:53 en 07:10 's nachts. Het is bijgevolg niet verwonderlijk dat er onzorgvuldigheden en motiveringsfouten slopen in de bestreden beslissing genomen in het holst van de nacht op enkele uren tijd.

Bovendien heeft de verzoeker gelet op de omstandigheden van het gehoor en het moment waarop dit plaatsvond niet de mogelijkheid gehad om een voorbereide verklaring af te leggen over zijn gezinsleven in België en de bijzondere omstandigheden waarin hij verkeerd. Hij had evenmin de mogelijkheid om zijn verklaringen met documenten te staven.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt onzorgvuldig door een ingrijpende beslissing, als een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen in het holst van de nacht op enkele uren tijd. Het duurde langer voor de politie om de beslissing aan de verzoeker te betekenen dan aan de DVZ om deze op te stellen.

v. Middelen tot vernietiging van de bijlage 13sexies - Inreisverbod

Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet;

Schending van het artikel 74/11 Vreemdelingenwet;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

Schending van het redelijkheidsbeginsel ;

Schending van de rechten van het kind - Schending van het artikel 22bis GW en het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

Schending van het artikel 8 EVRM;

Schending van het vermoeden van onschuld;

Schending van de rechten van verdediging - schending van artikel 6 EVRM.

5.1

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Evenwel mag het duidelijk zijn dat de bepalingen van het art. 74/11 § 1, lid 1 en 2 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Het artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

(...)

Overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Er dient bij het opleggen van een inreisverbod dus rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing geen correcte afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoeker, in casu zijn er onmiskenbare familiebanden (zie verder meer onder 5.2. en verder).

b)

In de bestreden beslissing wordt bovendien zonder afdoende motivering een inreisverbod van 3 jaren opgelegd (zie verder vanaf 5.5).

5.2

Gezondheidstoestand van het kind van de verzoeker – belang van het kind

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

(...)

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

(...)

(...)

(zie stuk 4).

(...)

(zie stuk 5):

(...)

(zie stuk 5 p. 2)

(...)

Het art. 22bis van de Grondwet en het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie bevestigen dat een kind het recht heeft op een voortdurend contact met zijn beide ouders. een verbreking van dit contact kan enkel geschieden indien dit in het belang van dit kind is.

Gezien de gezondheidssituatie van het kind is het niet opportuun een scheiding teweeg te brengen tussen kind en zijn vader.

De verzoeker ziet niet in hoe zijn terugkeer in het belang kan zijn van zijn kind.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door het hoger belang van het kind niet in overweging te nemen, terwijl er weldegelijk elementen bekend waren waarover gemotiveerd diende te worden.

5.3

Het gezinsleven van de verzoeker - contact met zijn zoontje

Aangaande het gezinsleven van de verzoeker stelt de verwerende partij dat:

"Betrokkene verklaart een kindje te hebben met een Belgische vrouw. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan bezoeken in diens land van herkomst.[...]"

(zie stuk1)

Ook hier gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat het zoontje van de verzoeker speciale zorgen nodig heeft gelet op zijn gezondheidstoestand.

Verder wordt het hoger belang van het kind impliciet ook gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Immers dient de Dienst Vreemdelingenzaken, in elke verblijfsbeslissing die mogelijks het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, ook het hoger belang van het kind in overweging nemen.

Dit volgt ook rechtstreeks uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM)

Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

Bij gezinsvorming of –hereniging en de beoordeling van artikel 8 EVRM moet er vooral rekening gehouden worden met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders.

In casu betreft het een zeer jong kind, prematuur geboren dat nog veel zorgen nodig heeft.

De verzoeker kan niet begrijpen hoe hij vanuit Tunesië nog een gezinsleven kan hebben met zijn tien maand oude zoon, gelet op het feit dat de relatie tussen de verzoeker en de moeder van zijn kind ernstig is vertroebeld. Er wordt immers een strafrechtelijk onderzoek gevoerd naar een uit de hand gelopen ruzie naar aanleiding van overspel.

Het feit dat er contact mogelijk is via telefoon of internet en dat er geen beletsel bestaat voor de zoon van de verzoeker om hem in zijn land van herkomst te bezoeken, is een hypothetische veronderstelling die niet aangepast is aan de individuele situatie van de verzoeker.

Zijn zoon is immers tien maanden oud en heeft intensieve medische verzorging nodig. Hij kan bijgevolg enkel contact opnemen met de verzoeker via zijn moeder, de ex-vriendin van de verzoeker. Gelet op de vertroebeling van de relatie tussen haar en de verzoeker, is de kans reëel dat zij de verzoeker telefonische contact met zijn zoon zal ontzeggen. Het feit dat de ex-vriendin van de verzoeker met zoon naar Tunesië zou komen, is compleet onrealistisch omdat hun relatie op heden beëindigd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de motiveringsplicht door stereotiep te motiveren omtrent het gezinsleven van de verzoeker.

5.4

De mogelijkheden tot regularisatie van het verblijf van de verzoeker in België

De Dienst Vreemdelingenzaken hekelt in de bestreden beslissing verder het feit dat de verzoeker geen stappen heeft gezet om via gezinshereniging zijn illegaal verblijf te regulariseren.

Andermaal gaat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbij aan de verklaringen van de verzoeker vervat in PV nr. GE.43.LA.055714/2018 d.d. 22/07/2018, terwijl het wel dit PV aangrijpt om te stellen dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn (zie infra).

De reden waarom de verzoeker geen stappen kon zetten in het kader van een gezinshereniging komt door het feit dat de echtscheidingsprocedure in Tunesië moeizaam is verlopen.

Effectief.

De verzoeker was in Tunesië gehuwd met mevrouw B. D., geboren op 26/05/1986.

Op datum van 22/05/2018 is de verzoeker officieel gescheiden van zijn echtgenote bij beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Sousse (zie stuk 6).

De verzoeker kon hierdoor zijn zoon niet erkennen omdat hij geen bewijs van ongehuwde staat kon voorleggen.

Nu de echtscheiding een feit is, wacht de verzoeker enkel op het attest van ongehuwde staat vanuit Tunesië.

(...)

(zie stuk 5 p. 2)

(...)

(zie stuk 5 p. 3)

De verzoeker heeft weldegelijk de wil om zijn verantwoordelijkheid te nemen, zijn verblijfsstatus te legaliseren en voor zijn zoontje te zorgen. De verwerende partij gaat hieraan voorbij in de bestreden beslissing.

5.5

Het gevaar voor de openbare orde

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde gelet op het feit dat er tegen hem een strafrechtelijk onderzoek loopt voor opzettelijke slagen en/of verwondingen en dat hij het voorwerp uitmaakt van PV nr. GE.43.LA.055714/2018 d.d. 22/07/2018.

De verzoeker wenst te wijzen op het principe van het vermoeden van onschuld. Artikel 6.2 EVRM omschrijft dit beginsel als volgt: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt"

De verzoeker is slechts verhoord als verdachte in het kader van opzettelijke slagen en/of verwondingen doch hiervoor niet veroordeeld door een rechter. Het onderzoek van het parket is nog volop aan de gang. Het is een brug te ver om te stellen dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde gelet op het gewelddadig karakter van de feiten", waarvoor hij op heden niet is veroordeeld. Een vrijspraak, buitenvervolginstelling of zelfs een seponering behoren nog tot de mogelijkheden.

(...)

(...)

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V. R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Van deze delicate afweging is er in de bestreden beslissing geen sprake.

De motiveringsplicht wordt duidelijk door de verwerende partij geschonden en de bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

Het opgelegde inreisverbod brengt een scheiding gedurende een periode van 3 jaar met zich mee.

Een dergelijke duur kan niet worden beschouwd als een aanvaardbare termijn.

Schendingen van de artikelen 8 E.V.R.M en 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

5.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

Het feit dat de beslissing genomen in de nacht waarin de verzoeker verhoord doet enigszins de wenkbrauwen fronsen.

Dit blijkt uit de chronologie van de beslissing en het PV.

In de nacht van 21/07/2018 op 22/07/2018 is er ruzie ontstaan tussen de verzoeker en zijn voormalige vriendin omdat hij haar aantrof samen met haar ex-vriend met wie ze een dochter heeft.

Naar aanleiding van deze ruzie is de verzoeker gehoord en maakt het voorwerk uit van het PV GE.43.LA.055714/2018 d.d. 22/07/2018.

De verzoeker werd verhoord om 03:07 op 22/07/2018. Het verhoor werd beëindigd om 03:53 (zie stuk 5).

De Dienst Vreemdelingenzaken maakte in de tussentijd de bestreden beslissing (Bijlage 13) op. Deze werd om 07:10 aan Inspecteur S. overgemaakt en aan de verzoeker betekend om 20:10 op 22/07/2018 (zie stuk 1).

De bestreden beslissing maakt melding van de verklaringen van de verzoeker op 22/07/2018. Wat erop wijst dat de bestreden beslissing is genomen op enkele uren tijd tussen 03:53 en 07:10 's nachts. Het is bijgevolg niet verwonderlijk dat er onzorgvuldigheden en motiveringsfouten slopen in de bestreden beslissing genomen in het holst van de nacht op enkele uren tijd.

Bovendien heeft de verzoeker gelet op de omstandigheden van het gehoor en het moment waarop dit plaatsvond niet de mogelijkheid gehad om een voorbereide verklaring af te leggen over zijn gezinsleven in België en de bijzondere omstandigheden waarin hij verkeerd. Hij had evenmin de mogelijkheid om zijn verklaringen met documenten te staven.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt onzorgvuldig door een ingrijpende beslissing, als een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen in het holst van de nacht op enkele uren tijd. Het duurde langer voor de politie om de beslissing aan de verzoeker te betekenen dan aan de DVZ om deze op te stellen."

2.1.2. Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat hij met zijn ex-partner A. C. een kind heeft dat prematuur werd geboren op 20 november 2017. Het kind heeft actueel nog steeds bijzondere zorgen nodig en verzoekers aanwezigheid als ouder is dan ook vereist in het hoger belang van het kind. Hij voert aan dat hij vanuit Tunesië een dergelijke zorg niet zou kunnen opnemen en dat een louter contact per telefoon of via internet geenszins voldoende is om de zorg voor zijn kind op te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt evenwel op dat het kind niet door verzoeker werd erkend. Hij zet hieromtrent weliswaar uiteen dat hij geen attest van ongehuwde staat kon voorleggen omdat zijn echtscheiding in Tunesië nog niet beëindigd was. Verzoeker legt ter terechtzitting een stuk neer waaruit blijkt dat de echtscheiding op 22 mei 2017 werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg van Sousse (Tunesië). Evenwel blijkt ter terechtzitting niet dat verzoeker ondertussen reeds nieuwe stappen heeft ondernomen om het kind te erkennen.

De Raad kan slechts uitgaan van de feiten zoals ze voorliggen en stelt dan ook vast dat er actueel geen juridische band kan worden vastgesteld tussen verzoeker en het kind van zijn ex-vriendin. Verzoeker brengt daarnaast ook geen enkel stuk aan waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk de zorg heeft over het kind. Met betrekking tot het effectieve verblijf van zijn kind blijkt uit zijn uiteenzetting dat de relatie met de moeder van het kind werd beëindigd en dat hij niet meer samenwoont met haar. Verzoekers betoog dat zijn steun vereist is, wordt met geen enkel concreet element aannemelijk gemaakt.

Verzoeker betwist niet dat hij actueel bij zijn tante woont en niet meer bij zijn ex-partner, noch met hun gemeenschappelijk kind. Het is de vraag hoe en in welke mate verzoeker - die actueel nog steeds niet het kind heeft erkend en aldus *de jure* niet wordt beschouwd als de vader - dan wel de zorg voor het kind opneemt. Verzoeker blijft volledig in gebreke om hieromtrent concrete elementen aan te brengen.

Ook op het afschrift van de geboorteakte wordt verzoeker niet als vader vermeld. De verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen ook op dat zijn ex-vriendin op 24 juli 2018 voor de ambtenaar van de stad Gent heeft verklaard dat hij het kind enkel wil erkennen met het oog op een verblijfsrecht in België en dat hij nog nooit iets heeft bijgedragen aan de opvoeding van het kind, hoewel hij geld opstuurt naar zijn ex-vrouw in Tunesië. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de zorg voor het kind opneemt, acht de Raad het motief, dat een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven heeft van deze kinderen, *in casu* niet kennelijk onredelijk. In de mate verzoeker aanvoert dat zijn ex-partner hem het telefonisch contact met zijn zoon zou ontzeggen, is dit niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar van het conflict tussen beide ex-partners. Verzoeker voert geen element aan waaruit kan blijken dat hij momenteel nog enige omgang heeft met het kind.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest *Jeunesse* van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §108 en 114) en betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met het belang van het kind, kan niet worden betwist dat de bestreden beslissingen wel degelijk een motivering bevatten in het licht van het belang van het kind. Uit hogerstaande bespreking blijkt niet dat verzoeker elementen aanvoert die wijzen op uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting voor België teweegbrengen. De Raad merkt verder ook op dat uit het voorgelegde echtscheidingsvonnis ook blijkt dat verzoeker nog steeds een domicilie heeft in Tunesië en gezinsbanden onderhoudt met het kind uit zijn eerste huwelijk. Ook dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een indicatie dat verzoeker geen banden meer zou hebben in het land van herkomst. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die het gezinsleven uit Tunesië zouden verhinderen.

Waar verzoeker onder [4.5.] van het middel betoogt dat het motief met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde (artikel 7, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)) niet afdoende zou zijn, kan dit middelonderdeel niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, vermits de beslissing reeds op determinerende wijze steun vindt op de niet betwiste vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste verblijfsdocumenten (artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet).

Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel voert verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* zeer snel werd gegeven en dat er geen afdoende onderzoek is gebeurd naar de strafbare feiten die hem worden verweten. Zoals hoger reeds vastgesteld, betreft het motief met betrekking tot de openbare orde, wat het bevel betreft, slechts een bijkomend motief. Verzoekers grieven ten aanzien van dit motief doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het bestreden bevel reeds op afdoende wijze gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel herhaalt verzoeker dezelfde grieven, ditmaal ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van drie jaar.

De Raad merkt vooreerst op dat het inreisverbod gesteund is op artikel 74/11, §1, 1°, 2°, 3° en 4°, van de vreemdelingenwet. Deze motieven worden als dusdanig niet betwist.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, naar artikel 22bis van de Grondwet en verwijst naar de gezondheidstoestand van het kind, volgt uit de bespreking van het eerste middel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk de zorg opneemt voor zijn kind, daargelaten de vaststelling dat er actueel nog steeds geen juridische band kan worden vastgesteld tussen verzoeker en het kind en dat verzoeker nog steeds banden blijkt te hebben in Tunesië. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij geen contact zou kunnen onderhouden met zijn kind vanuit Tunesië. Wat betreft de opmerking dat de ex-vriendin van verzoeker omwille van de vertroebeling van de relatie hem het telefonisch contact met zijn zoon zou ontzeggen, is dit niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar van het feit dat de relatie op een conflictueuze wijze tot een einde kwam. Het feit dat zijn ex-vriendin hem het contact met zijn zoon zou kunnen ontzeggen, staat los van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk waarom hij, nu hij zich nog steeds voorneemt het kind te erkennen, een omgangsrecht af te dwingen via de familierechtbank.

Waar verzoeker kritiek uit met betrekking tot het motief met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde, merkt de Raad vooreerst op dat dit geen motief is waarom hem het inreisverbod werd opgelegd, doch *in casu* enkel een “*specifiek element*” is waarmee rekening wordt gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Evenmin werd om redenen van openbare orde een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd in de zin van artikel 74/11, §1, laatste lid, van de vreemdelingenwet. De motivering met betrekking tot het risico voor de openbare orde geldt aldus, naast het geen gevolg geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, als bezwarend element bij het bepalen van het inreisverbod voor een duur van drie jaar. Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing te snel werd genomen, doet dit feit op zich geen afbreuk aan de feiten die werden vastgesteld. Verzoeker betwist niet dat een ruzie is ontstaan tussen verzoeker en zijn ex-vriendin, noch dat hij haar naar aanleiding daarvan heeft geslagen. De Raad ziet niet meteen in waarom het feit dat dit kaderde in een getroebleerde partnerrelatie en een eventueel “*overspel*”, ertoe zou leiden dat niet langer rekening kan worden gehouden met het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan slagen en verwondingen ten aanzien van zijn ex-partner.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT